

кильо . . . и еще повече, ето двѣ писма, едното за тебе и другото . . .

— За кого? попита Пикильо.

— За кого ли? повтори бабичката съ нѣкакво двоуміе . . . за едного, който ти е много близъкъ. Прости ма, слѣдоваше тя съ смущеніе, онуй което ти казахъ найшьрво за герцога д'Уседа! . . . произлѣзе отъ желаніето ми! . . . Мысляхъ, онъзи фамилія была бы за тебе полезна; а азъ отъ сичко, наймного предпочивамъ щастіето на дѣцата си . . . тѣй съмъ създадена! Но ако трѣба да ти исповѣдамъ истината по душа и совѣтъ, вѣрвамъ че съмъ измамена!

— Е! че какво знаешъ, извика Пикильо който едва си спираше гнѣвътъ.

— Нищо не знаѣх . . . истинно е! понеже има сумнѣніе! Но азъ немамъ туй сумнѣніе. Да, да! като си припомнѣхъ добръ, защото Жиралда обичаше сѣкогы нѣкого си, и понеже при сичкытъ ми съвѣты и увѣщанія, тѣзи ѣ склонность бѣше първата и единствената . . .

— Е! че какво отъ туй?

— Каза ти го тя сама! . . . припомни си послѣднитѣ ѣ думы: « Онзи, който ще има къмъ тебе отеческо сърце и любовь . . . него, а не мене трѣба да повѣрвашъ . . . » Туй ти повтаря тя и въ писмото си. Прочети го. »

И наистина Жиралда, на умирањето си, искаше изново прошка отъ сына си, и го пламенно моляше да предаде самъ писмото, което му проваждаше, на челоуѣка, до когото бѣ надписано. Мысльта че Пикильо ще бѣдѣше припознатъ и усыновенъ, можяше само тя да уследи послѣднитѣ ѣ минути, и думаше че умира съ увѣреніе че сынъ ѣ ще испълняше порѣчкытъ ѣ, и че Богъ ще чуе молбытъ ѣ.

Ако и да осѣщаше голѣмо отвращеніе да предприеме ново опытанье, той не рачѣ да отхвърли волята на майка си; обѣща са да я испълни.

Но преди туй, той са погрижи за баба си да нема оскудность отъ нищо. И благодареніе на царскыя намѣстникъ, или подобръ на Аиша, той не по-